

18

Jekkel Jázmin Anna

ELTE BDPK

Képi ábrázolás, vizuális művész, II. évfolyam

Nagy Anna, mestertanár

A mű alap koncepciója egy felnövés, útkeresés történet, a női mivolt kérdéseinek felvetése, reflexió kiépítés, kimunkálása melyhez a környezet hidat képez. Fő filozófiai gondolat a létértelmezés, és a személy reflexiója a külső, - és belső világáról. Performance közben új kérdések vetülnek fel, a perspektíva folyamatosan változik, nem válaszok és megoldás születik, az elindított gondolat fut tovább. Műfaji határvonalat képez performance és fotó között, a képsorozat beállított képekből és az égetés jelenetéből áll.

A képsorozat kritika a társadalom felé, reflexiót mutat az elfogadott normáknak, azonban az attribútumok megrogálása, nem bántó jellegű az emberek ezen tárgyakról kialakított véleményéről.

Az egyik fő motívum a vándorlás toposz, részben a fiatal női egzisztencia kérdései, útkeresése és aggodalmai jelennek meg, melyek univerzálissá válnak, mert minden ember kíváncsi önmaga természetére és annak az eredetére, utazása és az élet tanulása közben folyamatosan átformálódik, pozitív és negatív vonatkozásokkal együtt, ez a vándorlás jelenik meg a képsorozatban.

A természettel együttműködő kapcsolat - mind testben mind lélekben - jobban összekovácsolja, az „űrt”, ami a keresés során keletkezett önreflexióval próbálja megismerni és megérteni, amiben fontos közvetítő szerepet kap a környezet. Tehát a természet nem háttér funkciót tölt be az esztétikai értéke miatt, hanem lényeges szerepe van a konfrontálásban.

Az „űr” fogalom tartalmaz mindenféle kérdést és érzést, homályos, mert nem mindig van a gondolatok felszínén (élethelyzettől függ, hogy hol van a prioritási listán, így mérete is változó), akár a tudatalatti, nem feltétlen negatív konnotációval bír, hiszen az elmélkedés ezen tartalmakon önfejlesztésre és kutatásra sarkalló.

„Űr” mint negatív érzés és kényszeresség, mit ér a nő, ha meddő? Vagy nem akar gyereket vállalni, mit gondol róla a társadalom és milyen viszony alakul ki, félelemforrás az ön,- és testképpel kapcsolatban. Egyrészt a nézőre, a befogadóra van bízva, hogy ez az „űr” mit tartalmaz – miként körvonalazódik (nem mindenre akar válaszolni, kinyitja a nézőnek a lehetőséget a válaszok keresésére, értelmezésére).

Nevezetes attribútumok megjelenése szándékos, elpusztításukkal paradoxok jönnek létre, melyek segítenek az értelmezésben. A fehér esküvői ruha, mint a tisztaság, ártatlanság, naivitás jelképe. Továbbá az eskü és elköteleződés valaki vagy valami mellett megpróbáltató és több kimenetelű, a nagy szenvedély valószínűleg nem tart soká elmúlása teret ad az „űrnek”.

Fátyol az egyetemes sors, nem az a lényeg hogy ki van alatta, hiszen bárki lehet, így az egységesség szimbóluma. A képsorozatban az égetés folyamata alatt nincs rajtam a fátyol így egy felfedés is történik, a fátyol eltakar ezért bizonyos védelmet is biztosít a környezet körül.

A tűz egyszerre ad meleget, védelmet a külvilág viszontagságaival szemben, de ereje képes hatalmas pusztítást és nagy fájdalmat okozni. Ugyanilyen ambivalens az égetés folyamata is, hozzá kapcsolódnak erős érzelmek, mint a düh és a vágy.

A rózsacsokor a szenvedély és az elmúlás allegóriája, szerelmi vonatkozás is lehetséges, égése több jelentést vonatkoztathat, szenvedélyes rövid szerelmet mely amilyen nagy lángot ad, olyan gyorsan leég, a társadalmi elvárások megfelelési kényszerének ledöntése, illetve személyes örömet e cselekedet történése közben. Az elszenesedett szirmokból és levelek magamra dörzsölve, maszatolva, kenve mutatkozik meg az „űr” – ez egy tudatos folyamat, mely egy új életszakasz elindítója.

Szám szimboliztika, mely a címnek is adója, 18 szál rózsából áll a csokor, melyet születésnapomra kaptam, több mint egy évig száradt a gerendáról lógatva, ez idő alatt színe sötétebbre változott, ez volt a képsorozat kiindulása, ami köré szerveződött minden. A csokor lassú, de elkerülhetetlen elváltozása, az emberi lét és érzelmei metaforája.

Egy 17 éves lány még tinédzser, de amint betölti a 18-at hirtelen felnőtté válik leginkább a társadalom szemében, ami ki nem mondott elvárásokkal, igényekkel fordul felé, a személy megismerésének igénye elveszik (de leginkább az illúzió a személy felől), és a lényeg az lesz, hogy kipipálja az összes kis rublikát, amit elé tesznek. Azonban az egyed a társadalmi pressziók nélkül sem tudna teljesen létezni, ezek segítenek kialakítani a saját maga elé tett elvárásokat és megfelelést.